

Arrest

nr. 126 772 van 7 juli 2014
in de zaak X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 8 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die loco advocaat E. DE KETELAERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 20 december 2010 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 20 april 2012 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd, ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 9 mei 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.12.2010 werd ingediend door:

[P.G.] [...]

+ [O.I.] [...]

+ [O.R.] [...]

nationaliteit: Armenië (Rep.)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Verzoeker [O.I.] haalt medische elementen aan. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens (zie kopie in omslag in bijlage) en stelt dat de nodige medische zorgen zowel beschikbaar als toegankelijk zijn in het land van herkomst, Armenië, en dat er geen bezwaar is om te reizen. De arts-adviseur concludeert dat:

"Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Armenië.

De aandoening belemmert betrokkene niet om te reizen.

Mantelzorg is niet noodzakelijk.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

> Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : de verwijzing naar de heersende sociale situatie in het land van herkomst) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

[...]

TERWIJL deze motivering naar de mening van verzoeker niet overeenstemt met de beoordeling van zijn eigen behandelende arts. (stuk 4)

Uit het dossier blijkt dat verzoeker het land is moeten ontvluchten omwille van bedreigingen, voornamelijk van religieus type.

Hij leeft in een continue spanning en ervaart voortdurend nieuwe problemen, dewelke hij moeilijk kan oplossen.

Verzoeker voelt zich absoluut niet veilig in het land van herkomst en mist de brede familiale achtergrond.

Intussen wonen zij bijna vier jaar in België en wordt het gezin opgevangen door hun omgeving.

Bij een gedwongen terugkeer zal dit naar de mening van verzoeker een ernstige impact hebben op zijn gezondheidstoestand, dewelke door de arts-adviseur toch beschouwd wordt als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt.

In de bestreden beslissing wordt onder meer kortweg gesteld dat mantelzorg niet noodzakelijk is.

Nochtans stelt de behandelende arts in België bij de vraag of mantelzorg medisch vereist is, dat regelmatige begeleiding noodzakelijk is.

Verzoeker en zijn echtgenote kunnen niet rekenen op familie of kennissen in hun land van herkomst.

Dit wordt hen geboden in België.

Verzoeker stelt dat deze hulp niet kan geboden worden in het land van herkomst, daar net daar de gevaren bestaan, die de spanning bij verzoeker en zijn echtgenote intens opdrijven.

De eigen behandelende arts schrijft heel wat medicatie voor, terwijl de arts-adviseur stelt dat hij 'wel erg veel' medicatie neemt.

Dit is een contradictie. De vraag stelt zich welke medische beoordeling voorrang geniet.

Verzoeker meent dan ook dat de beslissing niet correct gemotiveerd is."

4.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de

motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoeker voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoeker werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat de medische problemen van verzoeker hem niet verhinderen om te reizen, dat hij geen nood heeft aan mantelzorg en dat de vereiste medische zorgen in Armenië beschikbaar en toegankelijk zijn. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 definieert slechts de woorden “bestuurshandeling”, “bestuur” en “bestuurde”. Verzoeker licht niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze toe waarom hij meent dat deze wetsbepaling is geschonden, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan de vereiste toelichting, als onontvankelijk dient te worden beschouwd.

4.2.3. In de mate dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing inhoudelijk in vraag stelt voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit deze bepaling blijkt dat een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen enkel kan worden toegestaan indien de aanvrager bewijst dat zijn leven of fysieke integriteit in gevaar zijn bij een terugkeer naar zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf of indien hij in een onmenselijke of vernederende situatie dreigt terecht te komen omdat er geen adequate behandeling bestaat voor zijn gezondheidsprobleem in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Het komt enkel aan een door verweerder aangestelde arts toe om het al dan niet bestaan van dit reëel risico te beoordelen.

Allereerst zet verzoeker uiteen dat hij zijn land diende te ontvluchten omdat hij er bedreigd werd om religieuze redenen. Los van het feit dat door de asielinstanties reeds werd vastgesteld dat verzoekers relaas niet aannemelijk is moet worden gesteld dat hij met deze mededeling niet aantoonde dat de ambtenaar-geneesheer zijn gezondheidstoestand niet correct heeft ingeschat.

Ook door aan te geven dat hij moeilijk problemen kan oplossen, dat hij zich in Armenië niet veilig voelt, dat hij zijn familie mist en dat hij reeds een paar jaar in België opgevangen wordt weerlegt hij de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer omtrent zijn gezondheidstoestand en de mogelijkheden om zich in Armenië te laten behandelen niet.

Verzoeker houdt daarnaast voor dat een gedwongen terugkeer naar zijn mening een ernstige impact zal hebben op zijn gezondheidstoestand. Verzoeker is evenwel geen arts en het feit dat hij een andere opinie heeft dan een controlearts inzake de gevolgen van een terugkeer naar zijn land van herkomst – waarbij hij bovendien voorbijgaat aan het feit dat hij vrijwillig kan terugkeren – laat de Raad niet toe te concluderen dat deze controlearts enige beoordelingsfout zou hebben gemaakt.

Wat betreft de nood aan mantelzorg heeft de ambtenaar-geneesheer duidelijk gesteld dat hij van oordeel is dat deze niet vereist is. Verzoeker betoogt dat de arts die hij zelf consulteerde nochtans oordeelde dat regelmatige begeleiding noodzakelijk is. Het gegeven dat een medische begeleiding vereist is, wat door de ambtenaar-geneesheer niet wordt ontkend, impliceert evenwel niet dat ook mantelzorg nodig is. De Raad wijst erop dat mantelzorg de zorg voor chronisch zieken, gehandicapten en hulpbehoevenden is door die wordt gegeven door familieleden, vrienden, kennissen en burens en niet mag worden verward met een medische begeleiding. Verzoeker, die erkent dat hij behoudens zijn echtgenote en dochter die niet legaal in het Rijk verblijven, geen verwanten in België heeft bewijst ook niet dat hij om gezondheidsredenen bijstand van niet-medici krijgt. Tevens moet, ten overvloede, worden geduimd dat zijn stelling dat hij in Armenië niet kan rekenen op de steun van familie of kennissen in strijd is met eerder door zijn echtgenote afgelegde verklaringen waarbij zij stelde dat zij in hun land van herkomst werden opgevangen door familieleden.

Verzoeker zet ook nog uiteen dat de gevaren die hij ontwaart in Armenië aan de basis liggen van zijn psychische problemen. Er moet echter worden op gewezen dat indien verzoekers standpunt dat bepaalde gebeurtenissen in zijn land van herkomst hebben geleid tot zijn psychische problemen – wat niet is bewezen – correct is, hieruit niet zonder meer kan worden gededuceerd dat de aangevoerde psychische problematiek niet in dat land kan worden behandeld of dat deze behandeling er niet adequaat zou zijn.

De Raad kan verder geen contradictie ontwaren tussen het feit dat de arts die verzoeker behandelt hem heel wat medicatie voorschrijft en de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer dat verzoeker zeer veel medicatie neemt en dat deze medicatie voor hem ook in Armenië beschikbaar en toegankelijk is.

De uiteenzetting van verzoeker laat dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding of de door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

4.2.4. Daar geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.5. Aangezien verweerder de bestreden beslissing nam op basis van een analyse die werd doorgevoerd door een door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer en niet aannemelijk wordt gemaakt dat

deze enig dienstig stuk over het hoofd heeft gezien bij het opstellen van zijn advies kan voorts ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden vastgesteld.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK